

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. április 18-án. Nagypénteken.

Kezdő ének: 184. dicséret

Főének: 341. dicséret mind a 7 verse

Ének prédikáció előtt: 172. dicséret

Textus: Ézsaiás Próféta könyve 52. rész 13-15. verse: „Eredményes lesz szolgálom munkája, magasra emelkedik, igen hatalmas lesz. Sokan csak iszonyodtak tőle, annyira torz, nem emberi volt külseje, emberhez nem méltó volt alakja. De bámulatba ejt majd sok népet, királyok is befogják előtte szájukat, mert olyan dolgot látnak, amiről senki sem beszélt nekik, olyan dolgot tudnak meg, amiről addig nem hallottak.”

Kedves Testvéreim!

Jézust sokféle elnevezéssel illeti a Szentírás. Az evangéliumokban Mesterként, Tanítóként jelenik meg, használják rá az Isten Fia kifejezést, Jézus pedig Emberfiaként beszél magáról. A Jelenések könyvében megjelenik a Bárány, aki elvette a világ bűneit. A kifejezések közül több visszanyúl az Ószövetségre, ahol már a próféciaiban megjelenik az evangélium örömhíre, a bűn felett daldalmaskodó személy. Így olvasunk már a bűneset történetében arról, hogy majd lesz valaki, aki a bűn-kígyó fejére tapos. Hallunk a próféciaiban hajtásról, amely Isai törzséből származik, hallunk a csillagról, amelyik Jákobból emelkedik ki. Ézsaiás próféta pedig megjövendöli egy új szolgának az érkezését, aki Isten szolgája lesz, aki sebeket hordoz, aki szenved, de a mi betegségeinket hordozza és a mi bűneinkért kap sebeket. Ő lesz az a szolga, aki a fájdalmak férfija, aki betegségek ismerője. Ézsaiás így profétál még róla: „Ez az én szolgálom, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. (...) Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.” (Ézs. 42.1-3.) Erről a szolgáról, Isten választottjáról szól a felolvasott igeszakasz is. Nézzük most meg a próféciát a nagypénteki események fényében.

Amit megtudunk róla, hogy eredményes lesz a munkája. Mai világunkban az eredményesség mindennél fontosabb mozzanat. Készítünk eredmény kimutatásokat, hogy lássuk mit értünk el. Végzünk előrejelzéseket, hogy milyen eredmények várhatóak, akár gazdasági téren, akár a társadalmi változások terén. Mindig azt szeretnénk tudni, hogy hol tartunk, és tervezzük, hogy hova jusunk el. Az eredmény ugyanis mindennél fontosabb.

Kicsit értetlenül állunk a prófécia előtt, ha ezekre az eredményekre gondolunk. Mit jelent az, hogy a szolga munkája eredményes lesz? Jelenti azt, hogy bölcsen végzi el a munkáját. Nagypéntek kapcsán egyáltalán nem tudjuk, hogy ez mit jelenthet. Bölcs ember nem jut olyan helyzetbe, ahol a halálos ítéletéről dönthetnek. Bölcs ember nem keresi a veszélyt, nem provokál másokat, aki bölcs, az inkább hallgat, és csak keveset beszél. Jézusról emberi lépték szerint nem a bölcsesség jut eszünkbe.

Pedig mindaz, amit értünk tett, a legbölcsebb formában volt megtervezve. A cél az volt, hogy a Megváltó életét áldozza fel értünk. Ehhez pedig nem az olyan út vezet, hogy jelentkezik arra, hogy Ő márpedig meg akar halni az emberiségért. Inkább bolondnak tartották volna, de az életét megkímélik. Jézusban viszont a főpap, a nagytanács veszélyes ellenfelet látott. Olyat, aki az ősi vallást sárba tiporja. Olyan embert láttak Jézusban, aki nem tiszteli a törvényeket, aki szombaton gyógyít, akinek a tanítványai nem tartják a böjtöt. Amikor pedig érkeztek a csodák, amikor az emberek egyre nagyobb tömege sereglett köré, akkor elhatározták, hogy örökre el kell némítani. Ehhez pedig meg kellett győzni Pilátust, hogy adja halálra ezt a veszélyes tanítót. A terv bölcsességét az mutatja, hogy mindegyik oldalról győzelemnek látszik Jézus kereszthalála. Pilátusnak sikerült egy komoly zavargást lecsendesíteni. A nagytanácsnak sikerült megszabadulni ettől a veszélyes felforgatótól. Istennek pedig sikerült véghezvinni a váltságművet, Jézus meghalt a bűneinkért.

Ezért mondhatja ki a prófécia. Ez a szolga eredményes lesz, vagyis sikeres. Nem lesz gazdag, nem lesz előkelő, nem lesz földi értelemben hatalmas, mégis sikeres. Hiszen mindaz, amit el kellett végeznie a földön, azt elvégezte. Mindaz, amit végig kellett járnia, azt végig járta. Sikeres ugyanis az, aki mindazt teljesíti, amit itt a földön rá bízta. Milyen óriási alázatra kell, hogy indítson minket

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. április 18-án. Nagypénteken.

Jézus nagypénteki sikere. Mi is csak akkor beszélhetünk személyes eredményről, egyéni sikerről, hogyha észrevesszük mindazt, amit Isten ránk bízott. A családban, a munkában, a gyülekezetben.

Ez a siker azonban nem vonzó. Sokan iszonyodnak tőle. Felteszik a kérdést a kereszthalállal kapcsolatban, hogy nem lehetett volna másként? Muszáj volt feláldoznia Istennek a saját Egyszülöttjét? Feltétlenül úgy kellett meghalnia, mint egy bűnözőnek, mint egy rabszolgának, aki lázad? Tényleg ez volt a megfelelő út? Ha teljes mélységig belegondolunk abba, hogy mi is történt nagypénteken, akkor elborzadunk. Egy apa a saját fiát halálba küldte. Ez iszonyatos.

Ha csak a kereszthalált nézzük, ha annak embertelen voltára gondolunk, már akkor szörnyűségről beszélünk. Amikor az Egyesült Államokban bemutatták a Passió című filmet, amelyik teljes valóságában akarta bemutatni a kereszthalál fájalmát és Krisztus szenvedésének borzalmait, akkor többen rosszul lettek, kimentek a vetítésről, nem tudtak mit kezdeni az eseménnyel. Viszont voltak olyanok, akik könnyek között köszönték meg Istennek azt, hogy értük is feláldozta a Megváltót.

Szörnyűség? Borzalom? Iszonyat? Igen, az. Nem kérdés, hogy ami nagypénteken történik az embertelen. De ami velünk történne Krisztus nélkül, ami ránk várna a kereszthalál nélkül, az lenne az igazi szörnyűség. Nem lenne bocsánat. Minden, amit elrontottunk, az újabb és újabb teherként rakódna ránk. Sőt, akkor megmaradna a szemet szemért, fogat fogért elv. Ha megvertek valakit, akkor ugyanúgy kell megverni a másikat is. Ha megölték valakit, akkor azért vérbosszút kell állni. Akkor nem megbocsátás lenne, hanem bosszúállás. Nem lenne megújulási lehetőség. Krisztus ereje nem formálna át minket. Maradna a halálfélelem, maradna a kétségbeesés, hogy itt semmin nem lehet változtatni, és így semmi értelme nincsen az életnek. Krisztus nélkül nem lenne semmi, mint lelki üresség, rosszabb esetben lelki nyomor, lelki iszonyat.

Miért biztos ez? Mert sokakat látunk ma is úgy élni, hogy nem akarnak Jézussal foglalkozni. Ténylegesen a Megváltó nélkül élnek. Nem azt mondom, hogy hívő emberrel nem fordulhat elő az, hogy depressziós lesz, vagy éppen kiégetté válik. Csak sokkal kisebb az esélye. Ezt bizonyítja az is, hogy az alkohol és drog problémával küzdők esetében háromszor akkora esélye van annak megszabadulni a szenvedélyétől, aki Krisztus követőjévé válik, mintha valaki csak egyszerű elvonókúrán vesz részt. Igen, Krisztus nélkül élni iszonyatos lehet, vele együtt élni viszont mindig többlet erő.

Éppen ezért mondhatjuk ki a prófétával együtt, hogy ez minket bámulatba ejt. Hihetetlen, hogy valaki tartotta olyan sokra az én életemet, hogy hajlandó volt értem meghalni. Nem is értem, hogy mi olyan értékes, mi olyan különleges a lelkemben, hogy Isten maga lépjen értem, hogy megmentse a lelkemet.

Még inkább ámulatba ejt az, hogy minden emberi erő között, látszólag vesztesen jelenik meg a kiszolgáltatott Isten. Akinek már nincsen ereje, akinek már nincsen hatalma. Csakhogy Istennél az erőtlenség nem gyengeség. A legyőzetés nem vereség. Ahogyan az édesapa is hagyja a kisfiát győzni birkózásban, ami nem annak a jele, hogy a kisgyerek erősebb, hanem annak a jele, hogy az édesapa szereti a fiát annyira, hogy hagyja magát legyőzni, ha ez a kisfiúnak örömet jelent. Én ugyanezt látom nagypénteken is. Isten Jézusban hagyta magát legyőzni emberi érdekektől, kicsiny játszmáktól, hogy ezzel mi igazán győzhessünk. Mert ez nem változtat a tényen, hogy Krisztus az erősebb. Legyőzetett, hogy így mienk legyen a győzelem mindörökre.

Nagypéntek a visszahúzódó erő ünnepe. Annak megjelenése, hogy Isten szereti a mi lelkünket, szereti a mi embervoltunkat annyira, hogy mindent megtegyen értünk. Ha kell, szenvedjen, ha kell legyőzessen. Mondjunk hát köszönetet mi is az énekkel együtt: „Jézus, ki értünk szenvedtél, Hogy éljünk, halálra mentél: Néked, néked Szívből hálát adunk, Holtig, holtig Híveid maradunk”.

Amen!

Záró ének: 338. dicséret mind a 4 verse